

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Hvorfor blomstrer byer som Holstebro og Herning? Tror man, det er uden forbindelse med, at der i disse byer er et rigt kunstliv? Tør man i det hele afvise, at der er en forbindelse mellem den kunstneriske udvikling og den praktisk-æstetiske formgivning af vort lands produkter, ikke blot kunsthåndværkets og kunstindustriens? I dag skal bogstavelig talt alle produkter formgives, men her er Danmark på adskillige områder bagefter. På samme måde tror jeg, at vi, hvor vi gennem udstillingsvirksomhed søger at vise vort ansigt ude omkring i verden, har meget at lære. Det fik man et stærkt indtryk af ved verdensudstillingen i Montreal i 1967, hvor den danske afdeling overhovedet ikke gjorde sig gældende.

Når jeg rejser disse spørgsmål, så er det ikke — det vil jeg gerne understrege — fordi jeg mener, svaret skal være afgørende for, om vi støtter kunsten, men så er det for at advare imod den opfattelse, at der ikke er nogen forbindelse mellem den kunstneriske udvikling og den økonomiske vækst. De, der beskæftiger sig med planlægning og økonomi, økonomisk vækst, må i langt højere grad tage hensyn til det, der måske umiddelbart unddrager sig effektivitetsmåling, men som alligevel er med til at bestemme produktivitet og udvikling. Det er ikke altid, den nationaløkonomiske nøgternhed og saglighed slår til, når man skal tage stilling til den mangfoldighed, der er bestemmende for nationens udvikling, de linjer, der følges, og den kraft, der udfoldes.

Betænkningen tilsigter debat, og den rummer en række synspunkter, der forhåbentlig er velegnede til denne debat. Jeg skal ikke her tage stilling til enkeltheder, men jeg skal fremsætte nogle enkelte bemærkninger om betænkningens konsekvenser, lovgivningsmæssigt, administrativt og på anden måde.

I de allernærmeste dage fremsættes nogle lovforslag. Det drejer sig om de to museumslove: lov om kulturhistoriske lokalmuseer og lov om kunstmuseer og kunstfondloven. Ændringerne i de to museumslove tilsigter bl. a., at man kan gå i gang med forsøg på at skabe øget interesse for museernes virksomhed.

Gennem kunstfondlovens revision vil man

inddrage nye områder og fremhæve som noget væsentligt, at støtten så vidt muligt ydes til selve fremstillingen.

I løbet af foråret vil der blive fremsat forslag til en ny teaterlov. Her står vi over for mange påtrængende problemer. Der må skaffes støttemuligheder for nye ideer inden for teaterlivet, f. eks. børneteater, gruppeteater og miljøteater. En ny ordning for det rejsende teater og for skole-scenevirksomheden må findes, og man bør samtidig søge at nå frem til mere klarhed og fasthed omkring tilskudsforholdene.

Det kgl. teater omfattes ikke af teaterloven, men dets forhold må naturligvis drøftes i forbindelse hermed. Teatret har utilfredsstillende bygningsmæssige rammer, og dets scenetekniske forhold er ringe. Resultatet er, at teatret arbejder trægt og besværligt, og at det kunstneriske udbytte ikke svarer til de store driftsudgifter. Hvad vil vi gøre ved det? Skal vi gå i gang med ombygninger, der koster 150-200 mill. kr., eller skal vi fortsætte med den uforholdsmæssigt dyre drift? Hvordan skal vi i øvrigt se på de beløb, der afsættes til det kgl. teater i forhold til det, der ofres på andre teatre og på nye initiativer?

Om radio og fjernsyn gælder det, at der i de kommende år skal tages stilling til store spørgsmål, hvoraf de fleste behandles i radiokommissionen. Jeg skal her blot nævne planerne om indførelse af et TV-program 2 og den rolle, som radio og fjernsyn kan komme til at spille for voksenundervisningen.

Udviklingen i de senere år har aktualiseret et problem, som ligger uden for, hvad radiokommissionen har til opgave at beskæftige sig med. Jeg tænker her på spørgsmålet om, hvorvidt den bestående ledelsesstruktur inden for Danmarks radio er rigtig og hensigtsmæssig, når det gælder fordelingen af ansvar og myndighed.

Det er som bekendt radiatorådet, der er Danmarks radios øverste ledelse — med ansvar over for ministeren for kulturelle anliggender. Rådet har i meget betydeligt omfang måttet delegere programlægningen og programansvaret til programcheferne. Jeg tør ikke sige, at dette er forkert, men når man ofte oplever, at medlemmer af rådet beklager sig over den måde, hvorpå programmedarbejderne udnytter den fri-